

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 7100/20
16.3.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ивана Негића, председника већа, Олге Арсовић и Весне Филиповић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Даница Аврамовић, адвокат из Лазаревца, ул. Карађорђева бр. 24, против туженог ББ из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Душан Булатовић, адвокат из Лазаревца, ул. Димитрија Туцовића бр. 4/2 ради дуга, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Основног суда у Лазаревцу П 363/19 од 14.09.2020. године, у седници већа одржаној дана 16.03.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и ПОТВРЂУЈЕ пресуда Основног суда у Лазаревцу П 363/19 од 14.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П 363/19 од 14.09.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан је тужени да тужиоцу врати износ од 7.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан враћања новца са законском затезном каматом почев од 01.09.2018. године до исплате, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 86.370,00 динара, у истом року.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност ожалбене пресуде, применом одредбе члана 386 ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/2011, 49/2013 - одлука УС, 74/2013 - одлука УС, 55/2014, 87/2018 и 18/2020), апелациони суд је оценио да је жалба туженог неоснована.

У поступку пред првостепеним судом није учињена нека од битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1-3,5,7 и 9 ЗПП, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности.

У поступку пред првостепеним судом утврђено је да је тужилац дана 01.11.2014. године туженом позајмио износ од 7000 еура, без уговарања камате, уз обавезу туженог да му новац врати када прода кућу и плац у ... на адреси ... бр. ..., кп.бр. ... и ... КО ..., које су у том тренутку биле у понуди за продају. Поводом наведене позајмице тужени је лично дана 01.11.2014. године сачинио признаницу, која је потписана од стране тужиоца и туженог, без присуства сведока, у кафићу у Лазаревцу који је у власништву ББ који је управо и позвао тужиоца да се због предметне позајмице састану код њега имајући у виду да је тужени имао одређених проблема и да му је био потребан новац. Како му тужени није вратио новац, а након протекла усмено договореног рока у периоду април-мај 2015. године и након што је о томе обавестио ББ и супругу ВВ, тужилац је са својом супругом у више наврата тражио повраћај позајмљеног новца јер им је био потребан за школовање детета, а затим и због болести брата супруге тужиоца. Тужени у наведеном периоду није вратио новац, већ је дана 12.07.2018. године поново својом руком сачинио признаницу коју је именовао као позајмица и која је потписана од стране тужиоца и туженог, а где је између осталог наведено да тужени потврђује да је од тужиоца дана 01.11.2014. године добио новац у износу од 7000 евра и да ће исти вратити до 01.09.2018. године, због продаје куће и плаца. Међутим, тужени у остављеном року није вратио тужиоцу позајмљени новац.

Приликом доношења одлуке правилно је првостепени суд пошао од релевантних чињеница које међу парничним странкама нису биле спорне на које је правилно применио одредбе чланова 557 и 562 Закона о облигационим односима и извео правилан закључак о обавези туженог да износ који је предмет зајма тужиоцу врати. За такву одлуку су изнети јасни и непротивречни разлози, које овај суд као другостепени у потпуности прихвата.

Оцењујући жалбене наводе, Апелациони суд је нашао да је првостепени суд правилно оценио изведене доказе појединачно и у међусобној вези и на основу резултата целокупног доказног поступка утврдио основ и висину потраживања тужиоца, полазећи од садржине признанице од 01.11.2014. године, признанице од 12.07.2018. године, исказа тужиоца и сведока, те је потпуно утврдио чињенично стање, које се наводима жалбе не доводи у сумњу, и правилно закључио применом цитираног материјалног права да је тужени у обавези да тужиоцу врати зајам у износу од 7.000,00 евра. Такође, због задоцњења у извршењу своје уговорне обавезе тужени је дужан да плати и затезну камату, на основу одредби чланова 277. став 1. и 324. став 1. Закона о облигационим односима, почев од 01.09.2018. године, као дана доспелости обавезе враћања зајма по признаници од 12.07.2018. године.

С обзиром да је првостепени суд правилно оценио писане доказе у списима, као и исказе парничних странка, које доказе је суд ценио засебно и на основу резултата целокупног доказног поступка у смислу члана 8 ЗПП, тужени у жалби паушално оспорава оцену изведених доказа и утврђено чињенично стање, а овакви жалбени наводи не могу водити другачијем решењу ове правне ствари, с обзиром да је првостепени суд на основу предложених и изведених доказа утврдио чињенице које су од значаја за одлучивање у овој правној ствари.

Одредбом члана 308 став 1 ЗПП прописано је да је странка дужна да најкасније на припремном рочишту, односно на првом рочишту за главну расправу ако припремно рочиште није обавезно (члан 302) изнесе све чињенице потребне за образложење својих предлога и да предложи доказе којима се потврђују изнете чињенице. Према одредби члана 314 став 1 ЗПП странке могу у поднесцима или на каснијим рочиштима, све до закључења главне расправе, да износе нове чињенице и предлажу нове доказе само ако учине вероватним да без своје кривице нису могле да их изнесу на припремном рочишту, односно на првом рочишту за главну расправу, ако припремно рочиште није одржано. Стога, без значаја су и наводи туженог да првостепени суд није извршио вештачење на околност висине дуга, будући да тужени није предлагао у првостепеном поступку вештачење на околност висине дуга туженог, на који начин је у смислу одредбе члана 372 ЗПП преклудиран да предлаже у жалбеном поступку, а имајући у виду да није учинио вероватним да без своје кривице није могао да приложи наведени доказ у законском року.

Цењени су и други наводи туженог које је истицао у жалби, али како нису од значаја и не могу довести до другачије одлуке у овој правној ствари, то нису ни посебно образлагани сходно овлашћењу из одредбе члана 396 став 1 ЗПП.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка, јер је донета применом одредби члана 150, 153, 154 и 163 ЗПП и применом АТ и ТТ у време првостепеног пресуђења, а имајући у виду успех у поступку.

Из изнетих разлога, применом одредбе члана 390 и 401 тачка 2 ЗПП, донета је одлука као у изреци пресуде.

Председник већа судија
Иван Негић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић